

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Stille er min siel til GUd

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Stille er min siel til GUd", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953*, 1951-56, s. 133. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid85829/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

360
4. JEsus giver fryd og graad,
Og er ingen slumpe-lykke,
Men vor HErres vise raad.
Lad det da dig ey mistykke,
Bio og tie i bøn og troe,
Det skal give sielen roe.

5. Vist er veyen tung og trang
Til at vaandre for de fromme,
Skal vi blive fri engang,
Faae vi jo den vey at komme,
Giennem grøken skal vi gaae,
Saa er Canaan at faae,

6. Derop da, mit bønge sind!
Hvor man seyers krandse finder,
Og kun frisk i kampen ind,
Det har ingen nød, jeg vinder,
Thi jeg er jo, JEsu! din,
Saa est du og himlen min.

12. Om Sielens Roe og Hvile i GUd.

Nr. 182.

Stille er min siel til GUd,
Til min GUd, som hielpe kand,
Verdens trøst kand snart gaae ud,
Flyder hastig bort som vand,
Løb, min siel, fra hendes boe,
Træng dig ind til GUd i roe.

6, 4: *føxe*] *fear* FJ²⁻³. 6, 6: *est du*] *es tu* F, *er du* J⁶⁻⁷.

Nr. 182. FJ-1.

4, 2: Efter *og* er subjektet (øde) udeladt. — 4, 4: *mistykke*] *mishage*.
Nr. 182. Oversættelse. Meine seel' ist still' zu Gott, A. Hinckelmann, Schr. s. 546.
— 1, 1; SI, 62, 2; *stille* . . . *til GUd*] *stille i tillid til Guð*. — 1, 5: *hendes*] *verdensa*.

2. Tordner det af verdens skye,
Oven til er luften klar,
Hos vor HErr er der lye,
Himlen ingen torden har,
Sindet maa til himlen gaae,
Der er fred og roe at faae.

3. Er samvittigheden fri,
Saa lad verden snakke hen,
Det er i en hast forbi,
Nok, naar JEsus er din ven,
Verdens had og verdens gunst,
Er dog begge kun en dunst.

4. Frygter du for hver en vind,
Dermed legger du et aag
Paa dit nok beklemte sind, 361
Du dit arme hierc dog
Saadan verdens plagerie
Kunde rigtig gaae forbi.

5. Kunde noget hende sig,
Som din fromme fader saae,
At det vilde skade dig,
Maatte du vel bange gaae,
Men du veedst: dig intet skeer,
Som dig GUD ey tienligt seer.

6. Ind i JEsu fava dig giv,
Hand skal dig ey slenge hen
Satan til en tids-fordriv,
Ney! hand er for troe en ven,
Lad det storme som det kand,
Du skal komme vel til land.

5,5: veedst] vend JE-7. 5,6: tienligt] tienig F. 6,6: skal] skolt F.
4,1: Billedet er vel, at man ved hver en vind er bange for, at det blæser op til storm, jfr. 6,5-6, hvor ligesom her billedet er Brorsens. — 4,3 nok] tilstrækkeligt; der er i farvejen nok, sort tynger. — 4,4: du ... dog] skant. — 4,6: rigtig] med rette, med god grund. — 5,5-6: jfr. Rem. 8,28.